

ЛІТЕРАТУРА

1. Державно-приватне партнерство. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/ua/osvita/profesijno-tehnichna-osvita/reforma-profesijnoyi-osviti/derzhavno-privatne-partnerstvo-ta-dualna-osvita/derzhavno-privatne-partnerstvo>.
2. Європейський фонд освіти. Режим доступу:
3. <https://mon.gov.ua/ua/ministerstvo/diyalnist/mizhnarodna-dilnist/yevropejska-integraciya/spivprasya-z-yevropejskim-fondom-osviti>.
4. Меморандум про співпрацю між Міністерством освіти і науки України та Українською асоціацією виробників феросплавів та іншої електрометалургійної продукції "УкрФА" від 29.07.2021 р. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/pto/memorandumy/2021/29.07/Memor.MON.ta.Ukr.as.vyr.ferosplaviv-UkrFA-29.06.pdf>.
5. Меморандум Про співпрацю між МОН та "S&A Group" від 01.12.2020 р. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/pto/memorandumy/2020/12/memorandum-pro-spivpratsyu-mizh-mon-ta-sa-group.pdf>.
6. Меморандум Про співпрацю між МОН та ПП "Академія професійної освіти спеціалістів індустрії краси "Партнер Плюс" від 01.12.2020 р. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/pto/memorandumy/2020/12/Memorandum%20mizh%20MON%20ta%20Partner%20Plyus.pdf>.
7. Меморандум Про співпрацю між МОН та Федерацією роботодавців України від 05.11.2018 р. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/pto/memorandumy/memorandum-pro-spivpratsyu-mizh-federatsieyu-robotodavtsiv-ukraini-ta-ministerstvom-osviti-i-nauki-ukraini.pdf>.
8. Меморандум Про співробітництво між МОН і Будівельною палатою від 31.03.2017 р. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/pto/memorandumy/pro-spivrobitnistvo-mizh-mon-i-budivelnoyu-palatoyu-31032017.pdf>.
9. Меморандум Про співробітництво між МОН і ТОВ "ЗІП" від 08.11.2018 р. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/pto/memorandumy/zip.pdf>.
10. Меморандум Про співробітництво між МОН і ТОВ "КНАУФ ГПС Київ", 2017 р. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/pto/memorandumy/pro-spivrobitnistvo-mizh-mon-i-tov-knauf-gips-kiiv.pdf>.
11. Меморандум Про співробітництво між МОН і ТОВ "Снежжа-Україна" від 02.11.2016 р. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/pto/memorandumy/pro-spivrobitnistvo-mizh-mon-i-tov-snezhka-ukraina.pdf>.
12. Меморандум Про співробітництво між МОН та громадською спілкою "Національне партнерство в легкій промисловості" від 18.06.2017 р. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/pto/memorandumy/pro-spivrobitnistvo-mizh-mon-ta-gromadskoyu-spilkoju-natsionalne-partnerstvo-v-legkiy-promislovesti.pdf>.
13. Меморандум Про співробітництво між МОН та ПАТ "Українська залізниця" від 10.07.2018 р. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/news/%D0%9D%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D0%BD%D0%B8/2018/09/20/ukrzalznitsya.pdf>.
14. Меморандум Про співробітництво між МОН та ТОВ "Клопотенко" від 05.06.2020 р. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/pto/memorandumy/z-e-klopotenko.pdf>
15. Where we work. Ukraine. Режим доступу: <https://www.etf.europa.eu/en/where-we-work/countries/ukraine>.

Марцінів Юрій

Науковий керівник – проф. Алексієвець Леся

ДЕРЖАВОТВОРЧИЙ ПОТЕНЦІАЛ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Геополітична обстановка на карті Європи станом на 1917 рік сприяла великим змінам у цій частині світу, що заторкували глибинні й переломні моменти буття багатьох народів. Оскільки Перша світова війна стала каталізатором незворотних процесів у країнах, які брали участь в ній, у вирі викликів почався розпад багатьох імперій, та насамперед значні зміни

відбулися у Російській імперії, в межах якої проживало чимало поневолених народів, зокрема і українці. Починаючи з 1914 року, тобто з початку Великої війни, становище в імперії було непевним, так як вона вступила у цей глобальний конфлікт відсталою за усіма параметрами державою, а також із багатьма внутрішніми проблемами, які особливо посилились після Першої революції 1905-1907 років. У цьому контексті чимало народів, у тому числі українці, білоруси, поляки, фіни, балтійці та інші – плекали свої плани на фоні світової війни. Незважаючи на шалений спротив національним меншинам зі сторони імперського уряду та москвофільських організацій, на теренах України як до, так і під час війни функціонувала чимала культурно-наукова діяльність представників українського народу, що було представлено в чималих досягненнях та постатях. І в цьому позитивний феномен, тому що, попри заборони, власне, всього українського та загалом національне пригнічення російською політикою і культурою, зуміли вберегти свою ідентичність та ставити перед собою певні завдання навіть у такі переломні часи для всього світу. Український національний рух широко про себе заявляв, хоча і існувало ряд суперечностей в цьому середовищі, але усе ж, усі очікували вдалого моменту для того, аби реалізувати свої найвищі цілі, а найсміливіші з цієї плеяди безперечно плекали надії на здобуття державності. І такий момент настав, коли в Російській імперії було повалено царя та утворений новий уряд на чолі з Керенським. А в Україні усе розпочалось із утворення головного українського органу влади – Центральної ради, яка стала осередком усього політичного життя українців. Вона складалась із різних представників політичних, громадських, культурних та професійних організацій, і, зрозуміло, із дуже різносторонніх поглядів та ідей. Це надалі вплинуло на усю ситуацію, коли виявилось, що не було елементарного бачення майбутнього для української землі. До прикладу, поділ політичних представників та загалом суспільства на прихильників автономії та самостійності, - один із таких аспектів, які ускладнювали єдине будівництво нового українського державного утворення. Чітко можемо це простежити за універсалами УЦР, від першого і до останнього четвертого, який все-таки проголошував незалежну й самостійну Українську Народну Республіку. Але пам'ятаємо, що це було здійснено в умовах, коли зовнішня загроза зі сторони більшовицької росії уже сунула на Київ та інші міста й села України. Але якщо все-таки поглянути з глобальної точки зору, то основна місія українців на той час – тобто здобуття держави, була досягнута. Тепер завдання полягало в іншому – розбудувати її та захистити. Бо, як свідчать багато прикладів з історії – свободу виборити - лише початок усієї роботи, а її закріплення та збереження – найбільша частина праці кожного народу, яку потрібно здійснити. Якщо брати до уваги 1918 рік, то для тодішньої української державності він був найнасиченішим за подіями, тому що це і Брестський мирний договір, перемога у першій радянсько-українській війні, співробітництво із Четверним Союзом, гетьманський переворот, всебічний розвиток держави, закінчуючи уже антигетьманським повстанням та початком другої радянсько-української війни. Цей період безумовно проявив той потенціал державотворчості,

який сформував Україну із всіма позитивними та негативними тенденціями, які побутували на той час. Але подальші несприятливі внутрішні та зовнішні виклики, все ж таки вирішили долю країни й народу. Серед перших чинників, які стосуються політичних і соціальних аспектів, варто відокремити неповноцінну підтримку українського національного проекту з боку населення України, малочисельну кількість українськомовного населення в містах України, низький рівень політичної єдності еліт та недостатню національну свідомість усіх верств населення, а також інші дотичні й проблематичні причини. А на фоні нестабільної та важкої ситуації на військових фронтах, призвели все-таки до того, що захистити здобуте стане неможливо. Навіть після втручання Польської держави у війну із совітами та партизанської боротьби українців на початку 20-х років – врятувати державність не вдалося, вона була втрачена на багато десятиліть, і відновлена лише у 1991 році після розвалу чергової шовіністичної імперії під назвою Радянський Союз.

Отже, якщо підсумувати, то можна неодмінно говорити про те, що державотворчий потенціал Української революції був, можливо, не надто швидко і повноцінно реалізований, але протягом того періоду сформувалось чимало концепцій та ідеалів якою повинна бути Україна. Особливо з точки зору великих намагань багатьох українських діячів у будівництві державних інституцій та їх функціонуванні для реформування держави. Однак, через хронічну нездатність багатьох політичних груп об'єднатись між собою, та й простого народу теж, і через зовнішню загрозу зі сторони більшовицької навали – зберегти державу не вдалося, не зважаючи на різні кроки та авантюри упродовж тих років. Хоч нам і не вдалось реалізувати свою спробу створити єдину державу, як це зробили поляки, фіни чи інші народи Центрально-Східної Європи, але в українському суспільстві зберігалась пам'ять про це і щонайголовніше – віра та ідеал, що Україна повернеться на карти світу як незалежна й об'єднана держава. І ця сторінка історії важлива й актуальна безумовно і в наш час, коли б знову опинились в боротьбі за виживання нашої держави із тим же самим ворогом. Тому внутрішня єдність українського народу та довготривала міжнародна підтримка зі сторони цивілізованого світу – запорука нашої майбутньої перемоги.

ЛІТЕРАТУРА

1. Винниченко В. Відродження нації. Ч.ІІІ. Історія української революції (марець 1917 р. – грудень 1919 р.). Київ : Вид-во політ. літ. України, 1990. 542 с.
2. Державотворчий процес в Україні. Київ: Наукова думка, 2007. 912 с.
3. Гирич І. Крапки над "І": Реконцептуалізація Української революції. Історична правда. URL: <https://www.istpravda.com.ua/articles/2018/09/28/153033/> (дата звернення: 09.11.2023).
4. Плохій С. Брама Європи. Історія України від скіфських воєн до незалежності. Харків : Клуб Сімейн. Дозвілля, 2018. 495 с.